

MAX FREI

Främlingen

Echos labrynter · Första boken

Översättning från ryska Alan Asaid

ERSATZ

© Max Frei & Ersatz 2009

Boken utkommer i april 2010.

Beviljat för publicering av
Förenta Kejsardömet's censurmyndighet

Förord
Debuten i Echo
Juba Chebobargo och annat trevligt folk
Cell nr 5-HEI-YX
Främlingen
”Kejsar Bandjee”
Omständigheternas offer
Resa till Kettari

Förord

Låt oss börja med att begrunda prickarna över några grundläggande i:n.

Mitt namn är kort och gott Max. Vad jag kan minnas har jag själv alltid föredragit denna kortare variant av mitt förnamn.

Jag antar att jag föddes någonstans i krokarna, och det är fullt möjligt att jag en gång i tiden var er granne. Jag levde här i omkring trettio år, det vill säga fram till dess att jag hamnade i Echo.

Ni kommer aldrig att finna staden Echo på någon karta. Det beror på att Echo inte ligger på den här planeten. Eller rättare sagt: inte i den här världen. Den senare preciseringen faller mig mer i smaken, eftersom uttrycket ”inte ligger på den här planeten” oundvikligen får en att associera till färder med rymdfarkoster, vilket jag, tack och lov, inte behövt uppleva. Ni kommer finna en fyllig redogörelse för min resa till Echo i en av de följande berättelserna, som ni kan bekanta er med efter att ni är färdiga med det här förordet. Den heter ”Främlingen”.

Nåväl. Den plats som bär namnet Echo är huvudstad i Förenta Kejsardömet, som utgörs av provinserna Uguland, Gugland, Landaland och Uriuland samt grevskapen Shimara och Vook, egendomarna hörande till Den Heliga Sjuklöversordern, och slutligen den självstyrande staden Gazjin och ön Murimak.

Vidare: Naturlagarna i denna Värld främjar på allehanda vis så kallade "paranormala" förmågor i hela befolkningen. Särskilt gäller det här hos oss, i Echo, eftersom denna stad byggdes i Världens Hjärta – om man nu ska använda den terminologi som de lokala magikerna hittat på, utan vilken jag väl knappast kan förklara något på ett vettigt sätt. Om man bortom Ugulands gränser (i vars centrum Echo uppfördes) sällan stöter på något mer avancerat än olika sorters urvattnad telepati och liknande enkla konst, så är saker-
nas tillstånd desto mer utbredd och fördjupad här hos oss. Bara den extremt late skulle väl ha svårigheter att ta upp magiska konst på en sådan plats som Echo. Ja, även en sådan som jag lärde mig att utträta diverse magi, och det med en läraaktig snabbhet som rentav förfärad mig själv.

Följaktligen hyser den lokala befolkningen ett brinnande intresse för den så kallade Uppenbara, eller "vardagliga", formen av magi. Eller rättare: de närde ett sådant intresse fram till dess en epok som kallas för Kodexåldern tog sin början – ett tidsskede som föregicks av många tragiska och blodiga händelser.

I Förenta Kejsardömet historia har det med jämna mellanrum uppträtt lärda män och profeter, vilka mer eller mindre övertygande sökt bevisa för sin samtid att ett överdrivet bruk av Uppenbar magi kan leda till tragiska konsekvenser. Det fanns till och med en teori (som än idag inte är helt utdöd) om världens eventuella "undergång", som förvisso var lika dystert som tilltrasslad. Men att avstå från tillämpning av magi var omöjligt. Ett stort antal ordenssällskap inom magisektorn, var och en med extrema krafter och tillgångar, försökte under årtusendenas lopp sinsemellan dela på mak-

ten över riket. Kejsaren å sin sida, vilket namn och vilken siffra han än bar, hörde vid den tidpunkten knappast till de mest betydelsefulla aktörerna i det spända politiska spelet.

Inga förändringar stod i sikte förrän tronen bestogs av Gurig VII – en man som kom att ändra på historiens gång. Han fann endast en allierad som överhuvudtaget gick att lita på och som skulle kunna bli till någon hjälp. Den uråldriga Sjuklöversorden drevs inte bara av en önskan att göra sig av med sina mångtaliga konkurrenter, utan hade sedan urminnes tider även sysselsatt sig med seriösa utforskningar kring allehanda eskatologiska frågeställningar. Ordensmästaren, den store Nuflin Moni Mak, var en av de få lärde som i tid förstod att katastrofen var i antågande och från den stund han intog sitt ämbete visste att vidta nödvändiga förberedelser inför den hårda striden mot de övriga ordenssällskapen. Efter att ha llerat sig med Gurig VII fick Sjuklöversorden ett starkare mandat för att utan dröjsmål påbörja ett ”krig mot alla”, vilket kom att präglade en period som i historieböckerna kommit att gå under namnet Stora Oredans Tid. Det vanvettiga seklet slutade i en förkrossande samfällad seger för Kejsaren och Sjuklöversorden. På självaste segerdagen proklamerades Krembers Kodex – en ny uppsättning lagar som bildade en mycket särpräglad typ av metafysisk brottsbalk. Lagsamlingen fick sitt namn efter den yngling, som av en händelse blev sista offret i det just slutförda kriget. Denna betydelsefulla politiska händelse ägde rum för exakt hundranitton år sedan och lade grunden till den nya epoken: Kodexåldern.

Kremberkodexens viktigaste påbud lyder: ”Medborgare i Förenta Kejsardömet är förbjudna att göra bruk av Up-

penbar magi, om det inte därvid föreligger ett särskilt tillstånd utfärdat och undertecknat av Hans Majestät Kejsaren eller Ordensstormästaren i Sjuklöversorden, den Heliga och Enda.”

Emellertid sker av allt att döma något slags under ännu i dessa dagar, eftersom det preciseras att – jag citerar: ”Medborgare har rätt att göra bruk av Vit magi av högst femte graden endast i sitt hem eller utanför stadens murar, och Svart magi av högst andra graden endast för privata ändamål och då enbart i medicinska och kulinariska syften.” Här bör man klarlägga följande: ”vit” respektive ”svart” har ingenting att göra med ”god” och ”ond”. Svart magi kallas helt enkelt vetenskapen om manipulering av materiella objekt; namnet springer från början ur det faktum att det sammanfaller med jordens färg. Vit magi, å andra sidan, kretsar kring abstrakta ting, såsom sinnesstämningar, tankar, minnen. Förenta Kejsardömet's invånare har för övrigt sin egen säregna uppfattning om var materiell upphör och den rena själens zon tar vid. Ta till exempel spiritismen, som är så populär bland vissa av mina jordiska bröder och systrar. Här räknas den, tro det eller ej, till den Svarta magin, eftersom man är fullständigt övertygad om att vålnader inte är mindre materiella av sig än, låt säga, vanliga plåtkastruller. Däremot räknas ett dussin olika sätt att mörda någon på till den Vita magins verkningskrets, då döden här ses som ett av de högsta uttrycken för det abstrakta. Det hela är, kort sagt, en enda röra.

Med Kodexålderns inträde tvingades medlemmar tillhörande de besegrade magiska Orderna att lämna Förenta Kejsardömet. Detta behagade i hög grad segrarna, då man

anser att även de mest mångförlagna och mäktiga bland magiker bortom Världens Hjärta mister merparten av sina krafter och då inte längre är kapabla att inverka på den berömda "världens undergång". En del av dessa kommer för övrigt emellanåt på besök, varvid det glada livet här hos oss tar vid.

Förbudet mot utövandet av magi omfattar på intet sätt medlemmar av Sjuklöversorden. Men man måste skänka all heder åt dem, dessa herrar som besitter sådana kunskaper att de blir i stånd att minimera tänkbara konsekvenser av sina många experiment. Den lär benämnas "ekologiskt kravmärkt" magi, eller något i den stilen. . .

Dessutom finns det många framstående och respekterade magiker av den hårda skolan, som vistas i Echo helt öppet och till och med åtnjuter särskilda privilegier. En del av dem visste att i rätt ögonblick sluta en pakt med det segrande lägret, medan andra frivilligt drog sig ur maktstriderna. Var och en av dem är märkliga och färgstarka individer; i djupet av själen är jag barnsligt övertygad om att det är just på deras fängslade visdom som det nuvarande välbefinnandet i Förenta Kejsardömetts huvudstad grundar sig på.

Sammanfattningsvis skulle jag också gärna vilja tillägga att det, åtminstone enligt min mening, är fullt tillräckligt med de av lagen föreskrivna halterna av Uppenbar magi, för att inte bli alldeles uttråkad. Det säger jag även om jag vet, att de som levt under Ordensåldern är av en annan åsikt i frågan.

Avslutningsvis vill jag säga ett par ord om den andra magiska kategori, som vi här har att göra med. Utöver den Uppenbara magin, så förekommer det även en Osynlig, eller

som den ibland också kallas, Sannfärdig magi. Vid upprepade tillfällen har man förklarat för mig att den senare typen av magi inte bara saknar potentiell kraft att ödelägga Världen – den är rentav själva förutsättningen för dess existens. Eftersom jag knappast är något snille och en tämligen klen teoretiker, fick jag helt enkelt ta dem på orden.

Men det är bara ett fåtal som känner till den här hemliga vetenskapen – i princip bara de som sysslar med den. Och sådana tycks det finnas väldigt få av... Det bör understrykas att denna förmåga inte är beroende av på vilken plats man råkat bli född. Jag personligen är ett fullt tillräckligt bevis för teorin. Min vän, chef och lärare, sir Juffin Hully, hävdar med bestämdhet att den Sannfärdiga magin förekommer i alla Världar. En rätt så hygglig nyhet, faktiskt.

Eder,

Max Frei

Debuten i Echo

Man vet aldrig var man får tur. Tro mig – jag är något av en expert på området. De första tjugonio åren av mitt liv var jag en klassisk loser. Folk tenderar att leta efter (och brukar finna) en rad olika ursäkter för sina misslyckanden. För mig spelade det ingen roll: jag var den jag var.

Redan som liten hade jag svårt att sova på nätterna. Därremot låg jag ofta utslocknad i djup sömn framåt morgonkvisten, alltså just vid den tidpunkt då lyckan, som alla vet, fördelas bland människorna; den tidpunkt då det gryende himlavalvet fylls av glödande bokstäver, som formar motot för den mest orättvisa av världar: ”Morgonstund har guld i mund.” Inte sant?

Det som mest av allt gjorde min barndom till en mar-
dröm var den rädsla jag varje kväll kände inför den stund
då jag var tvungen att gå till sängs och min mor gav mig en
puss på kinden, i det hon uttalade orden: ”God natt, kära
barn. Sov sött.” Ni kan aldrig föreställa er alla dessa bort-
kastade timmar; tiden sölade sig fram som en pensionerad
snigel, och hur mycket jag än ansträngde mig kunde jag säl-
lan, där jag låg hopkrupen under täcket, få ens den minsta
lilla blund. Men visst, det finns väl även några ljusare min-
nen från de åren; inte minst att få uppleva den ojämförliga
frihet det innebär att vara vaken på natten, när alla andra
sover, vilket jag också ganska kvickt blev på det klara med
(fast bara om man först lär sig att vara riktigt tyst och dess-

utom är noga med att sopa undan spåren efter sin ”lönnliga verksamhet”).

Men det absolut jobbigaste var att behöva bli väckt fram på morgonen, just som man äntligen lyckats somna. Av den anledningen hatade jag dagis redan från första dagen, och senare även skolan. Visserligen fick jag i två år gå på eftermiddagslektioner. Under de två åren var jag nästan smartast i klassen. Efter det har det aldrig hänt någon mer gång att jag utmärkt mig och fått ens en droppe beröm. Det vill säga inte förrän jag stötte ihop med sir Juffin Hully.

Föga förvånande blev denna min ovana – vilken, som ni säkert redan förstått, förhindrade ett normalt socialt umgänge – med tiden en alltmer besvärande del av mitt liv. Men just vid den tidpunkt då jag var som mest övertygad om att en sådan oförbätterlig ”nattuggla” som jag aldrig skulle lyckas i en värld som tillhör ”lärkorna”, mötte jag sir Juffin Hully.

Genom en enkel handrörelse förflyttade han mig till en plats så långt bort som möjligt från mitt hem, där jag fick ett arbete som helt och hållet motsvarade min förmåga och ambition. Jag blev, kort och gott, Nattligt Ombud för den Ärevördigaste Föreståndaren för Hemliga Säkerhetstjänstens Mindre Rotel i staden Echo.

Historien om hur jag tillträdde min tjänst är så ovanlig, att den bör berättas för sig. I det närmast följande begränsar jag mig därför till några kortare anteckningar kring dessa för länge sedan timade händelser.

Till att börja med antar jag att det är bra för er att veta, att drömmar alltid förefallit mig som en oerhört väsentlig

del av tillvaron. När jag vaknade upp från otäcka mardrömmar, kände jag i djupet av min själ att jag varit hotad till livet på riktigt. Om jag händelsevis blev förälskad i någon av de kvinnliga varelser som befolkade mina drömmar, kunde jag utan vidare efteråt göra slut med min verkliga flickvän; i ungdomen hade mitt hjärta helt enkelt inte plats för mer än en passion åt gången. Eller ta de gånger då jag läst böcker i drömmen, och sedan förtjust delat med mig av intryck och vidlyftiga citat till mina vänner. Och efter att jag drömt om en resa till Paris, påstod jag helt ogenerat att jag varit i den staden. Inte för att jag är en sådan inbiten skränfock – men jag kunde bara inte se, förstå eller ens förnimma någon skillnad mellan drömmens upplevelser och det som kallades verkligheten.

Till allt det ovensagda ska tilläggas, att jag titt som tätt drömde om sir Juffin Hully. Man kan säga att vi efter hand blev ganska goda bekanta.

Sir Juffin skulle mycket väl kunnat vara en äldre bror till skådespelaren Rutger Hauer (om ni har tillräckligt med fantasi så kan ni ju prova att komplettera den anslående bilden med ett par stint stirrande, ljusa och något sneda ögon). Denne ystre herre, med sitt flärdfulla maner som kunde erinra om en orientalisk härskare eller en cirkusdirektör, erövrade omedelbart hjärtat och sinnet hos den yngling jag en gång var, och som jag trots allt ännu kommer ihåg.

I en av drömmarna tog vi steget fullt ut och hälsade på varandra. Strax därefter inledde vi en konversation som huvudsakligen kom att kretsa kring diverse strunt; alltså ungefär i paritet med de samtal man kan få höra mellan två stamgäster på ett kafé. Vi fortsatte umgås under flera år,

ända tills Juffin erbjöd sig att hjälpa mig med att skaffa en anställning.

Det skedde fullkomligt oväntat. Han förkunnade plötsligt att jag, som han uttryckte saken, besatt exceptionella anlag för magi, vilka jag helt enkelt var tvungen att (under kvalificerad vägledning) öva upp – om jag nu inte ville invänta ålderns höst inlåst på psyket, alltså. Han föreslog därmed sig själv i kombinerad egenskap av spelande coach, arbetsgivare och sist men inte minst trivsamt farbror. Detta absurda utspel tedde sig ganska lockande, eftersom jag dittills aldrig skymtat den minsta talang hos mig själv. Till och med i drömmarna hade jag alltid varit fullt på det klara med att mina chanser att göra någon som helst karriär framstod som, milt sagt, obefintliga. Upprymd över mitt intresse för förslaget, ryckte sir Juffin genast ut mig från verkligheten likt en degklimp ur en soppa. Ända fram till den stunden kunde jag ha svurit på att jag än en gång fallit offer för mina egna fantasier. Hur märkvärdigt är inte människan funtad, trots allt!

Den smått osannolika redogörelsen för min resa mellan olika världar får nog tillsvidare anstå – åtminstone av det skälet att jag under mina första dagar efter ankomsten till Echo nästan inte kunde minnas någonting alls, än mindre förstod jag något. Ärligt talat tolkade jag det inträffade antingen som en sorts utdragen dröm, eller möjligen något slags invecklad hallucination. Jag försökte undvika att analysera situationen och riktade istället in mig på att ta itu med de uppstådda problemen ett i taget. Och då dessa inte var särskilt ringa tog det all min uppmärksamhet i anspråk.

Först var jag tvungen att genomgå en intensiv invänjningsperiod som huvudsakligen bestod av en förberedande kurs inför det nya livet. Jag kom ju till denna Värld betydligt mindre förberedd än en vanlig nyfödd människa. Spädbarn vet redan från första stund att ge ifrån sig höga ljud och att smutsa ned sina blöjor, utan att för den skull så att säga bryta mot de lokala sedvänjorna. Men jag, stackars sate, gjorde till en början allting fel. Jag fick verkligen svettas som en gris innan jag blev någorlunda acklimatiserad och med nöd och näppe kunde tas för en inhemsk byfåne.

Vid mitt första besök i sir Juffin Hullys hem råkade han inte vara där, vilket kanske inte är så konstigt då hans höga befattning som den Ärevördigaste Föreståndaren för Hemliga Säkerhetstjänstens Mindre Rotel i Förenta Kejsardömet huvudstad, gjorde honom till en särdeles upptagen man. Så min gode beskyddare hade med stor sannolikhet blivit en aning fördröjd vid detta tillfälle.

Den gamle butlern, Kimpa, som fått stränga order av sin chef om att ge mig ett ”förstklassigt mottagande”, blev rätt paff när han fick se mig. Fram till det ögonblicket hade han nämligen endast haft förmånen att välkomna eleganta gäster.

Jag började mitt nya liv med att fråga om vägen till toaletten. Till och med detta visade sig vara ett misstag: varje medborgare i Förenta Kejsardömet över två års ålder vet att badrum och toalett i alla hus är belägna på källarplanet, dit man kan ta sig med hjälp av en speciell trappa.

Och så min klädsel! Jeans, tjocktröja, en väst av grovt ofärgat läder och ett par tunga trubbnosiga kängor... Varje

plagg drog formligen sitt barbariska strå till den kinkiga chock som gamlingen säkerligen drabbades av då han fick skåda husets nye gäst. Och ändå talar vi här om en man som vanligtvis alltid höll masken och visade upp ett orubbligt lugn likt en indianhövding. Han synade mig från topp till tå i säkert tio sekunder. Sir Juffin menade sig senare kunna svära på att gamle Kimpa inte ägnat någon en sådan ingående uppmärksamhet sedan den dag då han gifte sig med sin numera bortgångna fru Kimpa – en begivenhet som för övrigt hade tvåhundra år på nacken. Under granskningen tillfrågades jag om jag ville byta om till något ledigare och bekvämt, vilket jag inte motsatte mig. Jag ville helt enkelt inte omintetgöra den stackars gamlingens eventuella illusioner.

Vad som sedan följde var närmast smärtsamt genant. Han räckte mig en bunt med färgglada tygbitar. Jag vände och vred dessa eländiga trasor i mina händer, som var alldeles svettiga av anspänningen, samtidigt som mitt ansiktsuttryck måste ha tett sig som ett enda stort frågetecken. Lyckligtvis hade herr Kimpa levt ett långt och antagligen mycket lärorikt liv. Han hade i sina dagar upplevt det mesta inom kategorin konstigheter, inklusive kretiner av mitt slag som inte behärskade de mest elementära sakerna. För att inte dra skam över sin ”vö-ö-ör-dade chef” (som han kallade sir Juffin), tog sig Kimpa personligen an ekiperingen. Tio minuter senare såg jag relativt hyfsad ut, om man nu skulle ha frågat den inhemska befolkningen vill säga; enligt min egen ödmjuka åsikt såg jag inte bara anskrämlig ut, utan rent ut fånig. Efter att jag förvissat mig om att alla dessa tygstycken inte inverkade på min rörelseförmåga och att allt satt där

det skulle när jag tog ett par steg, gick jag trots allt med på det hela. Måste man, så måste man väl. . .

Sedan följde nästa steg i provningen av mina nerver: lunchen. Den ädelsinnade Kimpa erbjöd sig att göra mig sällskap under måltiden, så att jag, som man säger, kunde förena nytta med nöje. Före varje rätt observerade jag uppmärksamt min lärares åtbörder. Efter att jag noga iakttagit det märkliga spektaklet, försökte jag omsätta den inskaffade visheten i praktiken, med andra ord äta, något man gjorde genom att föra de nödvändiga ingredienserna till sin mun med hjälp av för syftet anpassade redskap. Jag gick så långt som att försöka härma hans ansiktsuttryck, bara för att liksom vara på den säkra sidan.

Till slut lämnades jag åt mig själv, med rekommendationen att ta och se mig omkring i huset och trädgården, vilket jag mer än gärna tog mig för att göra i sällskap med Huff, en förtjusande jycke som påminde om en fluffig bulldog. Huff blev i själva verket min guide, utan vars vägledning jag nog alldeles skulle ha kommit bort i det här enorma, halvtomma huset och minst av allt funnit dörren som ledde ut mot den frodigt vildvuxna trädgården. När jag väl klivit ut i denna lilla oas, la jag mig ned på gräset och kunde för första gången sedan min ankomst äntligen slappna av.

I skymningen stegade den åldrige butlern högtidligt i riktning mot en elegant liten bod i slutet av trädgården och kom strax därpå utkörande i ett smärre tekniskt mirakel, vilket att döma av exteriören endast kunde förflytta sig med draghjälp men som inte desto mindre tycktes göra det helt av egen kraft. Kimpa drog iväg på denna farkost i en fart som, tycktes det mig, helt överrensstämde med hans ålder.

(Senare fick jag emellertid veta att han under sitt långa liv bland annat hunnit med att göra en karriär som racerförare och att den hastighet i vilken han körde ansågs utgöra maxgränsen för amobilen – så hette nu detta märkliga transportmedel.)

Kimpa återvände inte ensam: min gamle vän och ständige gäst i mina fantastiska drömmar, sir Juffin Hully, tronade i egen hög person på en liten kulle av mjuka kuddar i det motorförsedda ekipagets rymliga baksäte.

Det var först då som jag slutligen förstod: allt det inträffade hade verkligen skett! Jag reste mig upp för att gå honom till mötes, men föll i samma stund tungt ned på knäna, gnuggade ögonen och glodde fånigt med halvöppen mun. Till min häpnad fick jag då se hur inte en, utan två exakt likadana kopior av sir Juffin kom leende emot mig. Med en ofantlig viljekraft lyckades jag foga samman dem till en enda igen, reste mig upp på fötter och förmådde till och med att slå igen min gapande käft. Möjligen var detta den mest heroiska gärning jag ditintills utfört i hela mitt liv.

”Ingen fara, Max”, sa sir Juffin Hully och log förstående. ”Jag är, ärligt talat, inte heller riktigt mig själv idag. Och då är min erfarenhet av sådana ting ändå ganska stor. Nå, jag är hur som helst glad över att härmed få lära känna din organism i dess helhet!”

Efter dessa ord höll han för sina ögon med vänster hand och yttrade högtidligt: ”Jag ser dig klart som vore jag vaken!”

Sedan tog han bort handen och plirade mot mig:

”Det är så vi hälsar på varandra här, sir Max. Upprepa!”

Jag upprepade. Då omdömet bara blev ”hyggligt för en

nybörjare”, fick jag ta om proceduren minst sjutton gånger, vilket gjorde att jag kände mig likt en trögtänkt tronarvinge som man sent omsider förbarmat sig över genom att anlita en framstående pedagog inom vett och etikett.

Dessvärre handlade min bildningsgång inte enbart om lokala seder och bruk. Det huvudsakliga kruxet ligger i att Echo sedan urminnes tider befolkats av mäktiga magiker; jag tror förresten att alla som fötts här i större eller mindre grad besitter dessa krafter. Exakt hundrafemton år före min ankomst till Echo slutade gudskelov den uråldriga kampen mellan de oräkneliga Ordnarna med en förkrossande seger för alliansen mellan Sjuklöversorden och kejsaren Gurig VII. Som jag redan nämnde i förordet, har medborgarna sedan dess känt av vissa inskränkningar i sin magiska utövning. De tillåts numera endast praktisera de mest elementära tricken, och då främst i samband med medicin eller matlagning. Man tar exempelvis hjälp av magin för att tillreda kamra – en inhemsk ersättning för kaffe och te, vilken smakade olidligt bittert utan magisk inblandning. En gnutta magi kommer också väl till pass när man önskar hålla sina tallrikar rena från allt slags flott. Se där – ett riktigt revolutionerande framsteg, enligt min mening!

Så jag kan knappast uttrycka min innerliga tacksamhet gentemot Sjuklöversorden. Tack vare deras ränker och intriger, som ändrade på historiens gång, slapp jag vid min ankomst att lära mig, låt oss säga, Vit magi av tvåhundra-trettiofjärde graden – det som enligt de sakkunniga representerar krönet av mänsklig förmåga. Vad mig själv beträffar fann jag de officiellt sanktionerade konsterna alldeles lagom för min klena begåvning. Jag är trots allt till min

kärna något av en stympad virtuos. Ungefär som det brittiska flygaret Douglas Bader. För övrigt hävdar sir Juffin med bestämdhet att min viktigaste egenskap är den att jag innerligt hör samman med magikens värld, och inte att jag i någon mening äger tillräckligt med talang för att handskas med den . . .

På kvällen första dagen av mitt nya liv stod jag framför spegeln i det rum jag blivit tilldelad och granskade noga min spegelbild. Jag såg ut som en mannekäng, invirad i den tunna, veckade skaban (en lång och spatiös tunika), och den betydligt grövre loochin (ett ytterplagg som var en charmerande korsning mellan en långrock och en poncho). Den extravaganta turbanen passade, hur konstigt det än låter, alldeles perfekt. Kanske gjorde denna förklädning det lättare för mig att behålla sinnet i balans och inte rådbråka tanken med den ständigt gnagande frågan kring hur jag egentligen hade hamnat där jag nu befann mig. Killen i spegeln kunde lika gärna vara vem som helst – utom min gode bekante vid namn Max.

Ackompanjerad av glättigt gläfsande trippade Huff in i rummet. Han stannade intill mina ben och bökte lekfullt med nosen uppåt knäna. *Du är stor och snäll!* tänkte jag plötsligt för mig själv, men med en inre röst som avgjort inte var min egen. Jag förstod snart att tanken inte var min, utan Huffs. Den kloka jycken blev sålunda min första lärare inom Tyst tal i denna Värld. Om jag överhuvudtaget begriper något av Vit magi av fjärde graden, som bland annat handlar om den här typen av ljudlös kommunikation, så ber jag att ni riktar samtliga era komplimanger till denna förunderliga byracka.

Dagarna kom och gick med obeveklig fart. På morgnarna sov jag. Närmare kvällen gick jag upp, klädde mig, åt och ansatte Kimpa med ändlösa utfrågningar. Gudskelov fanns det aldrig några språkhinder mellan mig och resten av invånarna i Förenta Kejsardömet. Än idag har jag ingen aning om varför det var på det viset. Det enda jag behövde göra var att lära mig det lokala uttalet och ett antal nya idiomatiska fraser, vilket i princip gick av sig självt med tiden.

Min bildningsgång framskred under Kimpas diskreta men stränga överinseende. Han hade fått instruktioner om att ”göra en fullfjädrad gentleman av denne barbar, född som han är bortom gränserna för grevskapet Vook och Tomma Landen”. Så artade sig alltså min lilla ”legend” för Kimpa och alla de andra.

En skäligen välsnickrad legend måste jag säga så här i efterhand: ett präktigt mästerverk av sir Juffin Hullys förfarna hand i genren improviserade falsifikationer. Saken är den, att grevskapet Vook representerar Förenta Kejsardömet i geografiskt hänseende mest avlägsna del i förhållande till huvudstaden Echo. Dess glest befolkade slättmark övergår efterhand i Tomma Landens ödsliga vidder, som strängt taget inte räknades till Förenta Kejsardömet på grund av sin karga miljö. (Vem sjuttungen skulle vilja bosätta sig där?) Nästan ingen från huvudstaden hade någonsin satt sin fot där, eftersom det aldrig fanns någon direkt anledning till en dylik resa, som dessutom inte var helt ofarlig. Det fåtal som bodde där borta – varav, med sir Juffins ord, hälften var ociviliserade nomader och resten förrymda rebellmagiker – hyste inte heller speciellt varma känslor för huvudstaden.

”Vilka konstigheter du än råkar utföra”, instruerade sir

Juffin Hully där han satt och lapade lugn i sin favoritgungstol, ”så kommer du inte ens att behöva be om ursäkt för det. Ditt ursprung är det bästa alibit för vilken handling som helst i ögonen på huvudstadens snobbar. Jag vet vad jag talar om eftersom jag själv är från Kettari, en mindre stad i grevskapet Shimara. Det är längesen jag rotade mig här, men fortfarande väntar de sig något slags bisarra uppståg från min sida. Ja, det verkar nästan som att de tar illa vid sig av att jag uppför mig.”

”Utmärkt, sir! Jag tror faktiskt att jag ska börja redan här och nu!” sa jag skämtsamt och gjorde genast det jag sedan länge velat göra: med bara fingrarna ryckte jag åt mig en varm liten pirog från min tallrik, utan att använda den avsedda miniatyrkrok, som mer påminde om ett av tandläkarnas många tortyrinstrument än ett bestick.

Sir Juffin log överseende:

”Jag tvivlar inte en sekund på att du kommer att bli en prima barbar, Max.”

”Det stör mig inte det minsta”, mumlade jag fram mellan tuggorna. ”Vet ni, Juffin, jag är alltsedan födseln fullkomligt övertygad om att jag är förträfflig som jag är och att inget fånigt rykte någonsin kan göra mig skada. Med andra ord är jag alltför egenkär av mig för att våndas kring självhävdelsebehov, om ni förstår vad jag menar. . .”

”Du är sannerligen en filosof, du!”

Det verkade trots allt som att sir Juffin Hully var ganska nöjd med mig.